

somme Tider kan synes at fornemme Helvede brænde lige under Træskoen. Men ellers har vi det saamænd efter Fortjeneste, som man siger! . . . For Resten har vi da faaet en ny Religion derovre nu.“

„Naa, I ogsaa!“ mumlede Frk. Katinka. „Hvad hedder saa den Religion?“

„Ih, det er jo dissehersens Damgaardianere.“

„Hvad for Noget? . . . Damgaardianere? . . . Dem synes jeg dog ikke, jeg har hørt Tale om før.“

„Aa nej, saamænd, det er rimeligt nok. For de er jo ogsaa endnu noget vaade bag Ørene. — — Det er ellers ham Niels Nilen, . . . eller Niels Damgaard, som han jo helst vil kaldes . . . det er ham, der har opfundet den. Han var før i Tiden Gaardskarl hos Emanuel Hansted, og han har nu altid haft det saa meget med Læsning og Skriverier i Aviserne og saadan. Og nu var han jo bleven Missionærtaler og sad immer og studerte i Bibelbøger. Og saa var det, han forgangen lavede denneherre nye Religion, som for Resten skal være helt udmærket . . . det har jeg da hørt baade en og to snakkes om.“

„Men hvad er da det Nye ved den?“

„Ja se, det kan en Anden jo aldrig vide.“